Ο ΣΕΒΑΣΤΟΣ

Διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης κ. Στρέϊτ, ἔδωσε ἕνα σκληρό, μὰ γερὸ καὶ σωτήριο, μάθημα στοὺς Σάϋλωκ τῶν ἑκατομμυρίων καὶ στοὺς Κροίσους τῶν λόγων φραγκολεβαντίνους μας.

Ἐκεῖνα ποῦ γιὰ τὴν Μακεδονία ἔδωσε ἡ Ἐθν. Τράπεζα—καὶ τὰ ἔδωσε γιατί αὐτὸς τὴν ἀνάγκασε μὲ τοὺς πειστικοὺς καὶ πατριωτικωτάτους λόγους του νὰ τὰ δώση—δὲν εἶνε τίποτε μπροστὰ σ' ἐκεῖνο ποῦ ἔδωσε ὁ ἴδιος παραχωρήσας τὸ τέταρτον τοῦ μισθοῦ ποῦ παίρνει κάθε χρόνο, γιὰ τὴν Μακεδονία.

Σὲ δεκαπέντε χιλιάδες τὸ ὑπολόγισαν τὸ τέταρτο αὐτό. Μὰ δὲν εἶνε τόσο. Εἶν' ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων, γιατὶ ἠμπορεῖ—καὶ πρέπει—νὰ χρησιμεύση ὡς παράδειγμα σ' ἄλλους ποῦ σφιχτοδένουν τὸ πουγγί τους καὶ τρέμουν νὰ τἀνοίξουν καὶ νὰ τἀδειάσουν στῆς πατρίδας τὶς μεγάλες ἀνάγκες.

Τέτοιο πατριωτισμὸ μπορεῖτε νὰ μᾶς τὸν δείξετε ; Τότε θᾶνε κ' ἡ Μακεδονία δική μας!

Ἀλλοιώτικα μὲ τὶς τσιφουτιές σας καὶ μὲ τὰ ἀνούσια ξεφωνητά σας, καλὰ θὰ κάνετε νἀφήσετε τοὺς Βουλγάρους ἥσυχους νὰ κοιτάξουν τὴ δουλειά τους στὴν Μακεδονία τους καὶ νὰ κοιτάξετε τὶς ἐκλογές σας καὶ τὶς δουλίτσες σας.

Οἱ Βούλγαροι ξοδεύουν χρῆμα κ' αἷμα γι' αὐτήν, καὶ 'μεῖς θέλουμε νὰ τοὺς πολεμήσουμε μὲ τὴν τύφλα στὰ μάτια μας!

Οὔ, νὰ χαθοῦμε, ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια!

ΚΑΣΙΔΑΚΙΚΑ

Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ κ. Κρουμπίχερ παρατήρησα πὼς σ' ἕνα του ἄρθρο ὁ κ. Χατζίδακις εἶπε πὼς «ἐγέρασε εἰς τὴν μελέτην τῶν γλωσῶν.» Ἀφτὸ εἶναι ἀλήθεια. Ὅμως γιατὶ τὴν εἶπε τόσο μετριόφρονα τὴ μονήκριβή του ἀλήθεια ὁ κ. Χατζίδακις ; Ἂν ἤθελε νὰ μιλήσει τὸ σωστὸ σωστό, ἔπρεπε νὰ πεῖ πὼς καὶ ξαναμωράθηκε μάλιστα σ' ἀφτὴ τὴ μελέτη.

Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΙΣ

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

"ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑΣ,,

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ ΤΟΥ κ. ΠΑΓΛΟΥ ΓΝΕΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ 53 54 55 καὶ 56 φύλλο)

Οἱ ἐνάρετοι.

Μὲ βροντὲς καὶ μὲ οὐράνια πυροτεχνήματα πρέπει κανεὶς νὰ μιλᾷ σὲ πνεύματα ὀκνὰ καὶ κοιμισμένα.

Μὰ ἡ φωνὴ τῆς ὠμορφιᾶς μιλάει σιγά: χώνεται μόνο μέσα στῆς πιὸ ξυπνητὲς ψυχές.

Σιγὰ μοῦ σειόταν καὶ μοῦ γελοῦσε σήμερα ἡ ἀσπίδα μου, αὐτὸ εἶνε τῆς ὠμορφιᾶς τὸ σείσιμο κι' ἁγιασμένο γέλοιο.

Γιὰ σᾶς, ἐνάρετοι, γελοῦσε σήμερα ἡ ὠμορφιά μου. Κι' αὐτὰ μοῦ εἶπε σήμερα ἡ φωνή της· «θέλουν ἀκόμη καὶ νὰ—πληρωθοῦν !»

Θέλετε ἀκόμη νὰ πληρωθῆτε, σεῖς οἱ ἐνάρετοι !

Θέλετε ἀμοιβὴ γιὰ τὴν Ἀρετὴ καὶ Οὐρανὸ ἀντὶ τῆς Γῆς κ' αἰωνιότητα ἀντὶ τῆς Σήμερόν σας !

Καὶ τώρα μοῦ κακιώνετε, ποῦ διδάσκω, πῶς δὲν ὑπάρχει μισθὸς καὶ μισθοδότης ; Ἀλήθεια, δὲν εἶνε πρώτη φορὰ ποῦ διδάσκω, πῶς ἡ Ἀρετὴ αὐτὴ εἶν' ὁ μισθός σας.

Ἄχ, αὐτὸς εἶν' ὁ καϋμός μου, στὸ βάθος τῶν πραγμάτων μὲ ὁλο πῆγαν κ' ἔβαλαν τὴν Ἀμοιβὴ καὶ τὴν Τιμωρία—καὶ τώρα ἀκόμη καὶ στὸ βάθος τῶν ψυχῶν σας, ὦ ἐνάρετοι !

Καὶ τώρα πρέπει ὁ λόγος μας βαθειὰ μὲς στὴν ψυχή σας νὰ χωθῇ σὰν μούτσουνο τοῦ γουρουνιοῦ νὰ τὴν ἀναταράξῃ. Θέλω τ' ἀρότρου τὸ γεννὶ γιὰ σᾶς νὰ εἶμαι.

Τὰ μυστικὰ τοῦ βάθους σας στὰ φανερὰ νὰ βγοῦνε, κι' ὅταν στὸν ἥλιο κοίττεσθε σκαμμένοι κι' ὀργωμένοι, τότε θὰ ξεκαθαρισθῇ τὸ ψέμ' ἀπ' τὴν ἀλήθεια.

Γιατὶ αὐτὸ εἶνε ἡ ἀλήθεια σας : εἶσθε πολλοὶ καθάριοι γιὰ τὴ βρῶμα τῶν λέξεων. Ἐκδίκηση, τιμωρία μισθός, ἀνταμοιβή.

Ἀγαπᾶτε τὴν ἀρετή σας σὰν μάνα τὸ παιδ της, μὰ πότε ἀκούστηκε ποτὲ μιὰ μάνα νὰ γυρεύῃ νὰ πληρωθῇ γιὰ τὴν ἀγάπη της ποῦ τρέφει στὸ παιδί τ ης !

Τὸ πιὸ ἀγαπημένο σας;—ἐγώ, ἡ ἀρετή σας νᾶνε. Τοῦ κύκλου ἡ δίψα νᾶνε μέσα σας. Τὸν ἑαυτόν του νὰ ξαναφτάση πάλι, γι' αὐτὸ γυρνᾷ καὶ στρέφεται ὁ κάθε κύκλος.

Καὶ σὰν ἄστρο ποῦ σβύνει, νᾶνε κάθε ἔργο τῆς ἀρετῆς σας. Ἀκόμα εἶνε μισόστρατα τὸ φῶς του καὶ γυρνάει. Πότε πιὰ δὲν θᾶνε μισόστρατα ;

Ἔτση λοιπὸν τὸ φῶς τῆς ἀρετῆς σας ἀκόμη εἶνε μισόστρατα, ἂν κ' ἔχῃ τελεψῃ τὸ ἔργο. Μπορεῖ καὶ νὰ ξεχάστηκε καὶ πεθαμμένο νᾶνε, μ' ἀκόμη ζῇ καὶ τριγυρνᾷ ἡ ρωτεινή του λάμψη.

Ἡ ἀρετή σας νᾶνε ὁ ἑαυτός σας καὶ ὄχι τίποτε—ξένο, ἕνα δέρμα, ἕνα σκέπασμα. Αὐτὸ εἶνε ἡ ἀλήθεια ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς σας, ὦ ἐνάρετοι ! —

Μὰ ὑπάρχουν καὶ μερικοί, ποῦ γι' αὐτοὺς ἀρετὴ ὀνομάζεται, ὁ σπασμὸς ποῦ κάτω ἀπ' τὸ καμτσῆκι καὶ πολλὲς φορὲς ἐχετε ἀκούσει τὸ ξεφωνητό τους,

Εἶνε κι' ἄλλοι ποῦ ὀνομάζουν ἀρετὴ τὴν ἀκαματωσιὰ τῆς κακίας των, κι' ὅταν τὸ μῖσος καὶ ἡ ζήλεια τους ξαπλώσει μιὰ φορὰ τὰ μέλη, τότες καλοκαρδίζει ἡ Δικαιοσύνη τους καὶ τρίβει ὅλο τὰ ματια της τὰ βαρειοκοιμισμένα.

Εἶνε καὶ πάλιν ἄλλοι ὁποῦ τραβιοῦνται κάτω Ὁ διάβολός τους τοὺς τραβᾶ. Μὰ ὅσο βαθειὰ πηγαίνουν, τόσο καὶ λάμπει φλογερὰ τὸ μάτι τους κι' ὁ Πόθος στὸ Θεό τους.

Ἄχ, κι' αὐτῶν ἡ φωνὴ ἐχώθηκε στ' αὐτιά σας, ὦ ἐνάρετοι, καὶ σᾶς λέει : Πᾶν ὅτι δὲν εἶμαι ἐγώ, αὐτό, εἶνε γιὰ μένα Θεὸς καὶ Ἀρετή.

Εἶνε καὶ πάλιν ἄλλοι, ποῦ περιπατοῦν βαρειὰ

νος· δὲν εἶχα νοῦ στὸ κεφάλι μου, δὲν ἡσύχαζα σὲ κανένα μέρος, κι' ἤμουνα κατάδικος ποῦ περίμενε τὴν κρεμάλα του ! Πολλαῖς φοραῖς βλαστήμησα τὴν ὥρα ποῦ ἀποφάσισα νὰ μπλέξω μὲ τέτοιαις κωμωδίαις ἀλλὰ δὲν εἶχα πιὰ καιρὸ νὰ γυρίσω πίσω. Ἅμα σκοτεινιάσε ἔφαγα μὲ τὸ ζόρι, ἤπια κάτι περισσότερο γιὰ νὰ πάρω κουράγιο καὶ κατὰ τὰς δέκα ἔκανα τὸ σταυρό μου κι' ἑτοιμάσθηκα γιὰ τὸ πανηγῦρί μου. Φόρεσα τὰ ροῦχα ποῦ ἀγόρασα, κούρδισα τὰ ψεύτικα μαλλιὰ καὶ τὴ γενειάδα, σὰν θεατρίνος, καμάρωσα σ' τὸν καθρέφτη τὸν ἑαυτό μου πέρνοντας λίγο δεσποτικὸ ἀέρα. Μὰ τὴν ἀλήθεια μοῦ τέρειαζε τὸ δεσποτηλίκι. Εὐχαριστημένος τυλίχθηκα μὲ τὸν μαντύα μου, ἔχωσα στὴν τσέπη μου ἕνα μπουκαλάκι καθάρσιο κι' ἕνα ἄλλο μὲ λίγο ροῦμι, καί, κατεβάζοντας ὡς τ' αὐτιὰ μιὰ ρεμπούπλικα, ἐπίτηδες γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ διαλεγμένη, πετάχθηκα μὲ τρόπο ἔξω, χωρὶς νὰ ἰδῇ κανεὶς πῶς μασκαρεύθηκα. Δὲν εἶχα βέβαια ὄρεξι νὰ μὲ κουβαλήση ὁ ξενοδόχος σ' τὴν ἀστυνομία γιὰ ὕποπτο. Δέκα βήματα πάρα κάτω βρέθηκε μιὰ κλειστὴ ἅμαξα καὶ τὴ συμφώνησα μὲ τὴν ὥρα, νὰ μὲ πάη στὴν Ἀθήνα καὶ μονοβραδὺς νὰ γυρίτουμε στὸν Περαία· ἐταξα σ' τὸν ἁμαξᾶ κι' ἕνα μπαξίσι πάρα πάνω ἂν κόψῃ πολὺ δρόμο.

Ἅμα περάσαμε τὴς παράγγες ρούφιξα μονομιᾶς τὸ καθάρσιο, ποῦ ἤθελε, κατὰ τὸ φάρμακοποιό, μισὴ ὥρα νὰ ἐνεργήση—μὴ μ' ἐρωτᾶτε γιὰ τὴν οὐσία του... οὔτε νὰ τὸ θυμηθῶ δὲν θέλω πανάθεμά το!

Ἤρθαμε σ' τὴν Ἀθήνα κατὰ τὰς ἑντεκάμισυ, ἴσια ἴσια τὴν ὥρα ποῦ μ' ἄρχιζαν τὰ πρῶτα κοψιματάκια. Ἄφησα τὴν ἅμαξα νὰ μὲ περιμένῃ σ' ἕνα στενὸ θεοσκότεινο, λίγο πρὶν φθάσωμε σ' τὸ σπίτι μου. Ψυχὴ στὸ δρόμο δὲν φαινότανε. Τὰ παράθυρα τῆς σάλας τὰ βρῆκα ὀρθάνοικτα, ἡ ἀφεντιά της δῆλα δὴ περίμενε τὸ δεσπότη! Ἔκανα δυὸ τρεῖς βόλτες ἀνήσυχος· ξάφνου ἡ πόρτα μου ἔτριξε, ξεπρόβαλε δειλὰ ἕνας ἴσκιος κι' ἐγὼ τρούπωσα μέσα. Σκοτάδι παντοῦ βασίλευε. «Καλῶς ὡρίσατε, ἅγιε δέσποτα»—μοῦ εἶπε ἀμέσως μιὰ τρεμουλιαστή, σβυσμένη, φωνοῦλα, ποῦ φανέρωνε ὅλη τὴ συγκίνησί της, κι' ἕνα παγωμένο χεράκι βρῆκε ψάχνοντας τὸ δικό μου καὶ μ' ἔσυρε σ' τὴ σκοτεινιὰ σὰν θεόστραβο. Ἐγὼ τσιμουδιά. Ἀνεβήκαμε τῆς σκάλες, περάσαμε τὸ μακρὺ χαγιάτι, σὰν φαντάσματα καὶ μπήκαμε στὴ σάλα ποῦ τὸ φεγγάρι τὴ γλυκοφώτιζε. Καθήσαμε σ' τὸν καναπὲ ἀμίλητα. Ἐκείνη ντροπιασμένη, ἴσως καὶ μετανοιωμένη γιὰ τὸ κακὸ ποῦκανε σ' τὸν ἄνδρα της, μούριχνε ποῦ καὶ ποῦ μιὰ λοξὴ ματιά, σὰν κάτι νἄβλεπε σὲ μένα παράξενο.

Ἐγὼ κοίταζα ἀφῃρημένος τ' ἀνοιχτὰ παραθύρια. Ξάνοιγα ψηλὰ σ' τὸν οὐρανὸ τὸ φεγγάρι, μὲ συννεφάκια γύρω του σὰν τὸν ἀφρὸ βαρκούλας. Ἕν' ἀγεράκι ἀπαλὸ ἔφερνε μέσα τὴν εὐωδιὰ τῶν λεϊμονιῶν τοῦ δεσπότη, ποῦ φουντωταὶς ἀπέναντι ξεπρόβαλλαν. Κάπου κάπου, μέσ' σ' τὴ βαθειὰ τὴ σιγαλιά, ἀκουγότανε ξαφνικὸ τὸ λάλημα τοῦ κούκου.

Ἄχ ! πόσαις τέτοιες βραδιαὶς ἐγάρηκα, μὲ καρδιὰ γεμάτη χαρὰ καὶ ἀγάπη, μὲ ψυχὴ ἀναπαυμένη σ' τὴς ἡσυχιᾶς τὰ τραντάφυλλα· τώρα ἄλλοι καιροί! Κάθομαι καὶ τώρα στὸ πλάγι τῆς καλῆς μου, νοιώθω σιμά μου τὴν ἐμμορφιά της, ποῦ διψᾷ χάδια καὶ φιλήματα, καὶ σμίγω τὴν πνοή μου μὲ τὴ δική της, τὴ λαχανιασμένη σ' τὴ βιὰ τοῦ πόθου της... ἀλλοίμονο ! ἡ μαγεμένη ἐμμορφιὰ δὲν λαχταρᾷ τὰ δικά μου χάδια. ἡ μυρωμένη ἡ πνοὴ περιμένει νὰ διώξῃ τὸ λιβάνι, ποῦ τὰ δεσποτικὰ γένεια πότισε· ἐγώ, ὁ ἄμοιρος ἐγώ, ξεσχίζω τὴν καρδιά μου μασκαρεμένος, ρίχνω τὸ λιθάρι μου: θὰ 'πετύχω ἢ θὰ ρεζιλευθῶ, νὰ φύγω ὅπου μὲ ὁίξῃ ἡ μοῖρά μου; Κύτταζα ἀφῃρημένος τὸ σπίτι τοῦ ἀληθινοῦ δεσπότη, κατάκλειστο καὶ σκοτεινό· παρηγοριὰ κι' αὐτὸ σ' τὴν ἄρρωστη ψυχή μου ! ὁ δόλιος ὁ δεσπότης θᾶπερνε τὸν τρίτο ὕπνο του. Τέλος ἀπορᾶσισα νὰ λ-ύ